

LQ קריסטיאן אלברטי : פסיכואנליזה, זה היפך הוחלט של החזית הלאומית. 636

עיון מחדש של הסדר הסמלי....

למעשה, האידאולוגיה הלה-פניסטית מאיימת על חירויות הציבור. בהקשר לעליית הפופוליזם האירופאי והעולמי, בחירת מרין לה פן עלולה לגרום לערעור מסוכן של החברה הצרפתית, עם השלכות שלא ניתן לחשב. דבר המעורר עוד יותר את רגישות הפסיכואנליטיקאים היות והסדר הסמלי הנמצא בעיצומה של הגיה, מערער את המסורות, את המנהגים, את המבנים הבסיסיים של החברה ושל המשפחה. המנגנונים שאפשרו אינטגרציה, אפילו הטמעה של הפרטים בחברה, כל הכוח הסינקרטי של הפוליטיקה התנפץ. הירידה של המשותף מלווה בצמיחה עולמית של היבדלות. תשובתה של הפסיכואנליזה היא בכל מקום ותמיד אנטי סרגטיבית. היא מביאה את הסובייקט לתפוס מרחק מההזדהויות ההמוניות, אילו שתמיד דוחפות את הפרט להתמקם בקבוצה אחת נגד האחרת: הם ואנחנו. -למרות שהסירו את הפן הדמוני מהרטוריקה של מרין לה פן, היא מגרה את המבנה החברתי המזיק ביותר של דחף המוות.

אך למרות הסרת הדמוניזציה של הרטוריקה של מרין לה פן, עם תקשורת וההעמדות הפוליטיות שנרמלו את החזית הלאומית, היא מחניפה, מגרה ומלהיבה, באופן תמידי וללא הרף את התצורה החברתית המזיקה ביותר של דחף המוות, שיכול להיקרא "דחף ההיבדלות". היא מחריפה את נטיות העימות של ה-אנחנו נגדם. תוכנית כזו נוצרת כדי להלהיב שנאה, לגרום לתחילת מלחמת אזרחים, מצדיקה את פירוק השלטון והחוק, את ההקמה המקבילה של שלטון סמכותי, ויום אחד, את הפרקטיקה של טיהור אתני המוצג כדרך יחידה להחזיר את הזהות לעם.

אגנס אפללו; הרהורים על "הרגע לראות", LQ 661

.....

"הרגע לראות" מציין את ההצלחה הגדולה של אגוד גיוס הדעה הנאורה תוך זמן קצר. הוא מעיד על יחס ישיר של פסיכואנליטיקאים באוריינטציה לקאניאנית לממשי שהוא מפרש. עיסוק בשיח האנאליטי מצריך דמוקרטיה פעילה. זאת, על מנת ליצור ולשמר פעולה מובנת שתזכיר את הזכויות הדמוקרטיות הבסיסיות, אלמלא הם, השיח האנאליטי אינו מתאפשר. מ-2003, שנת הרצח הכושל של הפסיכואנליזה ועד 2017 שנה בה הדמוקרטיה היא זו שעלולה להירצח, חלפו כמעט 15 שנה שמצביעים על כך שהאיווי של האנליטיקאי נמצא בחזית בכדי להבחין ולנבא על האי הנחת בדמוקרטיה ובכדי לארגן את התגובה. טקטיקה, אסטרטגיה ופוליטיקה בלתי נפרדות. פסיכואנליטיקאי ראוי לשמו לא יכול להתעלם מזה. חוות הדעת הנאורה והפסיכואנליטיקאים יכולים ליצור קרש קפיצה מדהים כדי להחיות מעשה טרילוגי "חירות, שוויון, אחווה" תוך כדי כיבוד השוני של כל אחד. "הרגע לראות" מתעלה על המפלגות הפוליטיות. הוא מאגד תחתיו את תומכי הדמוקרטיה שהוא מפרש ללא היסוס. הלאמר היטב נדרש. אין לערבב בין כל המועמדות לנשיאות. קיים גבול בין הדמוקרטיים והטוטליטריזם, וזאת ללא קשר לסמבלאנט ממנו הוא מעוטר. "הרגע לראות" יזמן את עצמו בחיי המדינה בכל הסוגיות הגדולות החברתיות.

פיליפ דה ג'ורג' -זכויות אדם ואיווי ההווייה המדברת, LQ 625 ,

.....
המהפכה הצרפתית מסרה לאנושות את **ההצהרה**. מילנר מפרט את הרציונל, העקרונות וההשפעות. הוא שם דגש במיוחד על המפריד והמאחד בכותרתו, זכויות אדם וזכויות אזרח. הצירוף אינו נוכח לצורך כפל או סופרפוזיציה של שתי הרשומות. הוא מצביע על האקטואליות, הכוח החתרני והמשחרר. כי היום אנחנו אזרחי הרפובליקות שלנו ואנו קשורים למה שמעמד זה מעניק לנו. אבל אדם - מ "זכויות אדם" - הוא האחרים: הלא-אזרחים ללא "מדורה" או מקום להתאסף סביבו, ללא צורך עוד בסכסוך בינלאומי כדי לזרוקם, נודדים ושזופים על כבישי העולם. "זכויות האיש / אישה באות מהגוף; הינן אוניברסליות ובלתי משתנות בזמן ובמרחב. זכויות האזרח נובעות מההבנה ומהתרבות; הן משתנות בהתאם לחוקות ולמדינות" זכויות האדם, זה מה שמסרבים לפליטים. זוהי דאגה של גופים ממשיים.

מארי לורן, הפוליטיקה היא ההחלטה, LQ 656

.....
פחד זוכה לעכשוויות בוערת. בפסיכואנליזה, אנו מבדילים בין הפחד והמועקה. המועקה היא כאשר אין אנו יכולים לומר ממה אנו פוחדים. ישנה נוכחות של דבר מה, אך דבר מה זה הינו פנימי ולא מוגדר. הפחד מאפשר לכסות את המועקה, עם מילים המציינות אובייקט. היא נרשמת בפיקציה, לכן לאקאן יכול לומר שהיא מטעה, בניגוד למועקה שאינה משקרת. הפחד הוא חלק בלתי נפרד מהפוליטיקה. הוא חוצה משטרים ואידיאולוגיות שעבורם תפעול העלילה הינו אסטרטגי, ונדרש עבור כך לערוך עבודה על השפה. אבל לשפה יש את חוקיה - למשל, לגרום למשהו שלא קיים להתקיים. - וזה יכול להוות מקור לכל תיאוריות הקונספירציה. מהצד השני, אף אחד אינו יודע מה הוא אומר כשהוא מדבר. "אני הוא אחר." קיים פער בין מה שאני רוצה לומר לבין הנאמר והנשמע. לכן, בזמן שאנו מדברים, אנו תמיד עושים קפיצה. נקיטת עמדה בשפה היא ראשית כל, ההחלטה לנקוט עמדה בשפה. באופן טראנס-אינדיבידואלית, כל אחד נחצה על ידי שיחים להם יש מילות מפתח (אדון-מילה) וכל אחד נדרש לבחון את התוצאות ...

בסבב שיחים, לעיתים שיח של שנאה לוקח פיקוד. אסון שעבר אינו מגן עלינו מזה העומד לבוא. אין להאמין כי שנאה פוסקת את מרוצתה, מפני שנאה שייכת לסובייקטיביות האנושית. פרויד למד לקחים ממלחמת העולם הראשונה באי-נחת בתרבות ובתשובתו לשאלתו של איינשטיין: מלחמה למה? התרבות בלב הקשר החברתי אינה פותרת את המובאות הסתומים הדיחפיים. כיום, אנו עדים לחזרתו של שיח השנאה על ידי הצהרות ציניות. ערבובים, בלבולים, מיתולוגיות של שנאת זרים מפיצים את הפחד מהזר, מהמהגר, מבנו של המהגר, מהגולה... ומי אינו גולה? השנאה חודרת ושורפת כל.

פוליטיקה הינה החלטה של כל אחד, היא לא לסמוך על איוויו של האחר הגדול בנוגע להחלטות חיינו. בפסיכואנליזה, היינו קוראים לזה נרקיסיזם של הסיבה האבודה: להיכנע אל מול איוויו של האחר הגדול דרך וויתור על איוויו בשם עקרונות "קדושים" איתם אנו מתעטפים. כיום, ניתן לראות כי מילות המפתח (אדון-מילה) של שיח החזית הלאומית נותנים את הטון לשיחים האחרים, שנקראים להשיב. הוא הצליח לעשות כך שגם אם מתנגדים, משתפים פעולה, כפי שלימד אותנו לאקאן...

פוליטיקה, היא החלטה. האמת הדמוקרטית הינה אמת בריבוי. הדיון והריב מכתירים אותה. עלינו להיות אסירי תודה לאישויות הפוליטיות עבור העדות שהם נותנים לנו בנוגע ליכולתם להרגיש נוה אל מול מחלוקות. תקופתנו הינה תקופה של הפחתה לקרדיט שאנו נותנים לפוליטיקה וזינוק של השיח הקפיטליסטי המותיר אותנו לבד, צורך מוצרך.

המטרה היא להפוך את השבר שבין השיח הלה-פניסטי לאחרים לגלוי, לגרום לו להישמע. האתגר הפוליטי הוא לדעת להפוך לפעילה את אי-ההבנה המניעה אותנו, בכדי להמציא קולקטיב שיוכל לקבל ולא לדחות את הייחודי ביותר בכל אחד.

כפי שציינתי, הפנאטיזם הינו החבר הבלתי מופרד מחשיבה העושה משנאת האחר, בסיס לפעולה. וולטר ידע להילחם בכל סוגי הפנאטיזם. הוא זיהה את המחלה הזו, השוכנת בלבו של האדם, וחוסר פשרנותו מסכנת את הדו קיום בכל חברה מתורבתת. מכיוון שהפנאטי אינו אדם בעל אמונה (דתית, פוליטית או אידאולוגית) בה הוא תומך בלהט וחרירות. הוא רואה באמונתו לא רק זכות שמגיעה לו, אלא חובה עבורו ועבור כל האחרים ומחובתו לגרום לאחרים להאמין במה שהוא מאמין או להתנהג כאילו הם מאמינים. אחרת, החיסול של האחר הוא הכרחי. וולטר, הראשון שסיכם את הסכנה הגלומה דרך ביטוי תמציתי: "תחשוב כמוני או תמות!" (קרל שמיט וארנסט יונגר, קצין ממשל הכיבוש הצבאי בפריז). במקום בו מתחולל גזר דין נורא זה לא יכול להתקיים פלורליזם, פוליטי, אומנותי, אינטלקטואלי או כפי שהוא מופיע בהתנהגויות אישיות. כמו כן אין שם פרקטיקה אפשרית לפסיכואנליזה הראויה לשמה. כאמור בקריאה זו שאנו מעודדים לחתום עליה "אין פסיכואנליזה ראויה לשמה ללא מדינת חוק, ללא חופש ביטוי ותקשורת, ללא נשימה פתוחה ודינאמית של חברה פתוחה", כלומר חברה בלי פנאטיזם, או חברה שבה פנאטיזם ללא גבול, לא נוצרת, כמו השנאה כאופציה בסיסית. כפי שציינה כריסטיאן אלברטי, השיח האנליטי מנוגד לשיח המעודד עימות בין "הם ואנחנו", בין אויב וחבר, מכוון אל המרחק שסובייקטים יכולים לקחת מההזדהויות ההמוניות ולכך שכל אחד יוכל לבדוד את הבדלו המוחלט, את מה שעושה אותו בלתי ניתן להשוואה עם האחר. ובכך השיח האנליטי לגמרי אנטי-טוטליטרי במהותו ומתגלה כלא "כפוף" לכל סוג של פנאטיזם. שהוא. אך עבור הפסיכואנליטיקאי, אין מילה אחרונה. להאמין שקיימת מילה אחרונה מוביל ישירות לפנאטיזם ולהכות את המתנגד. כפי שאמר ז'אק-אלן מילר, "מחיקת היריב הינה דרך ללכד יחד את האחר ה של האחר". לכן, הפנאטיזם, שיהיה הדתי, הפוליטי או האידאולוגי תמיד מנסה להחניק את ריבוי הקולות והדעות שעוללות לערער את האמונה- בסופו של דבר תמיד דתית- שקיים אחר של אחר.

קטרין לזרוס מאתה, מרין לה פן: נוחיות הגרוע מכל, LQ630

"מי שישן בזמן דמוקרטיה עלול להתעורר בדיקטטורה." זה מה שאפשר היה לקרוא על השלטים שנופפו המפגינים המתנגדים בקונגרס של ימינים קיצוניים ופופוליסטים אירופאיים, בינואר בקובלנץ, בגרמניה, בו מרין לה פן השתתפה. מונעת על ידי ה Brexit ובחירתו של דונלד טראמפ, היא הכריזה כי 2017 תהיה "שנת ההתעוררות של עמי אירופה הקונטיננטלית." אם כך, זה ישן. לא כולם, אבל התעוררות נדרשת! לא זו! לא זו של "הכביסה הגדולה" שאלה החושבים את עצמם ללא רכב וכתם מטיפים לה, לא זו של העמים שמתנחמים מפוליטיקת הגרוע ביותר. "התעוררות היא אחת מהסירות שלי, היא ברק" לאקאן אומר זאת ב1975 בסמינר RSI ב11 לפברואר. הוא מוסיף כי התעוררות, דבר מה שלא קורה לו הרבה, מתמקם ברגע בו הוא יוצא מהשינה ויכול לזכות ברגע קצר של צלילות, דבר שכמובן לא נמשך. לאחר מכן הוא נכנס כמו כולם ל "חלום הזה הקרוי מציאות, כלומר בשיחים להם אני משתייך ודרכם אני מנסה לפלס את הדרך לשיח הפסיכואנליטי. זה מאמץ מפרך". צלילות הינה מילה נוספת להתעוררות. ב L'insu que sait « de l'une-bévue... (17 למאי 1977), הוא טוען כי "מחלת נפש שהיא הלא מודע, לא מתעוררת, אין אף מקרה של התעוררות". "ברגע שהאדם ישן, הוא, une-bévue, בכוח הזרוע וללא שום הפרעה". זה נותן מדד של דרישה לאנליזה, לאנליטיקאי, של פרקטיקה חדה, על הקצה, נגד הירדמותו של השיח הרווח...

פסיכואנליטיקאים חייבים לעבוד למען התעוררות, נגד שיח בזוי שהופך לנפוץ. לאקאן נהג לומר שאנו חולמים שנתעורר. הממשי של התקופה מחזק את האזרח באי-רצון-לדעת. ז'אק-אלן מילר, בנוגע לאקט האנליטי, ב1980, דיבר על כך ש"ההתעוררות היא בלתי אפשרית אם, כפי שמנסח לאקאן, הלא מודע מחייב שאנו לא חולמים רק כאשר אנו ישנים". הוא גם כתב שבהוראתו האחרונה של לאקאן, האנליטיקאי "מאשר על ידי נוכחותו את המפגש עם הממשי", זה שעמו כל אנליזנט מתעסק. האם מפגש זה אינו מחייב עבור כל אל שנוכחים במקום זה גם שמירה על ערנות חדה ונחושה אל מול הממשי של תקופה זו?

תרגום- קרין סמוטריאז

קריאה-אורית וייס, אנט פלד.

תודות לזיו בו"מ.